UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

17 päivänä joulukuuta 2015*

Ennakkoratkaisupyyntö — Tavaroiden vapaa liikkuvuus — Verotus — Sisäinen verotus — Fiskaaliset tullit — Vaikutukseltaan vastaavat maksut — Rajamuodollisuudet — SEUT 30 artikla — SEUT 110 artikla — Direktiivi 92/12/ETY — 3 artiklan 3 kohta — Direktiivi 2008/118/EY — 1 artiklan 3 kohta — Tilanne, jossa direktiiviä ei ole saatettu osaksi kansallista oikeutta — Välitön oikeusvaikutus — Moottoriajoneuvoista niiden jäsenvaltioon tuonnin yhteydessä kannettava vero — Ajoneuvon rekisteröintiin ja mahdolliseen liikenteeseen saattamiseen liittyvä vero — Veron jättäminen palauttamatta siinä tapauksessa, ettei ajoneuvoa rekisteröidä

Asiassa C-402/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Dioikitiko Efeteio Athinon (Ateenan hallintolainkäyttöasioiden muutoksenhakutuomioistuin, Kreikka) on esittänyt 26.3.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.8.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

vastaan

Kreikan valtio,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: toisen jaoston puheenjohtaja M. Ilešič, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. Toader, E. Jarašiūnas (esittelevä tuomari), C. G. Fernlund ja K. Jürimäe,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.9.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE, edustajinaan dikigoros D. Christodoulou, dikigoros S. Panagopoulou ja dikigoros K. Christodoulou,

— Kreikan hallitus, asiamiehinään G. Skiani, V. Stroumpouli ja A. Spyropoulos,

— Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou ja M. Wasmeier,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 30 ja SEUT 110 artiklan sekä valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/ETY kumoamisesta 16.12.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/118/EY (EUVL L 9, s. 12) 1 artiklan 3 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (jäljempänä Viamar) ja Kreikan valtio, jota edustaa Ateenan tullitoimiston (Telonio Athinon, jäljempänä tullitoimisto) johtaja, ja joka koskee kieltäytymistä palauttamasta Viamarille rekisteröintiveroja, jotka tämä suoritti henkilökuljetukseen suunniteltujen moottoriajoneuvojen tuonnista Kreikkaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Valmisteveron alaisia tuotteita koskevasta yleisestä järjestelmästä sekä näiden tuotteiden hallussapidosta, liikkumisesta ja valvonnasta 25.2.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/12/ETY (EYVL L 76, s. 1) 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tätä direktiiviä sovelletaan yhteisön tasolla seuraaviin asiaa koskevissa direktiiveissä määriteltyihin tuotteisiin:

— kivennäisöljyt,

— alkoholi ja alkoholijuomat,

— valmistettu tupakka.

– –

3. Jäsenvaltiot saavat edelleen ottaa käyttöön tai pitää voimassa muihin kuin 1 kohdassa mainittuihin tuotteisiin kohdistuvia veroja, jos nämä verot eivät aiheuta rajojen ylitykseen liittyviä muodollisuuksia jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.

– –”

4 Direktiivi 92/12 kumottiin ja korvattiin 1.4.2010 alkaen direktiivillä 2008/118.

5 Direktiivin 2008/118 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Vapaan liikkuvuuden takaamiseksi muiden tavaroiden kuin valmisteveron alaisten tavaroiden verottaminen ei saisi johtaa rajamuodollisuuksien käyttöönottoon.”

6 Direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat kantaa veroja:

a) muista tuotteista kuin valmisteveron alaisista tavaroista;

b) palvelujen suorituksista, mukaan lukien valmisteveron alaisiin tavaroihin liittyvät palvelujen suoritukset, edellyttäen että näitä veroja ei voida pitää liikevaihtoveron luonteisina veroina.

Tällaisten verojen kantaminen ei kuitenkaan saa johtaa rajamuodollisuuksien käyttöönottoon jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.”

Kreikan oikeus

7 Kansallisesta tullikoodeksista annetun lain nro 2960/2001 (FEK A’ 265, jäljempänä Kreikan tullikoodeksi) 32 §:n 1 momentissa, jota sovelletaan saman koodeksin 131 §:n nojalla analogisesti unionista peräisin olevista ajoneuvoista kannettaviin maksuihin, säädetään seuraavaa:

”Tullitoimipisteiden aiheettomasti kantamat maksut on palautettava ilman korkoa, jos maksaja tekee kolmen vuoden kuluessa niiden määrittämisestä tätä koskevan hakemuksen toimivaltaiselle tulliviranomaiselle ja liittää siihen vaatimuksen perusteeksi vaaditut asiakirjat.”

8 Kreikan tullikoodeksin 121 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Yhdistetyn nimikkeistön ([tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2658/1987, (EYVL L 256, s. 1)]) luokkaan 87.03 kuuluvista henkilökuljetukseen suunnitelluista ajoneuvoista on maksettava niiden tämän [koodeksin] 126 §:n ja lain 1573/1985 (FEK A’ 201) 4 §:n, sellaisina kuin ne ovat voimassa, säännösten mukaisesti laskettuun verotusarvoon perustuva rekisteröintivero.”

9 Kreikan tullikoodeksin 128 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Velvollisuus maksaa rekisteröintivero syntyy:

yhteisöstä tai kolmansista valtioista tuotujen ajoneuvojen osalta silloin, kun ne tuodaan maan alueelle,

maan alueella valmistettujen ajoneuvojen osalta niiden valmistuttua,

– –

2. Rekisteröintiveroa koskeva saatava syntyy ja se on maksettava ennen ajoneuvojen liikenteeseen saattamista ja tämän koodeksin 121 [ja] 122 §:ssä – – tarkoitettujen muista Euroopan unionin jäsenvaltioista kuljetettujen tai lähetettyjen ajoneuvojen osalta viimeistään veronmaksuvelvollisuuden syntymiskuukautta seuraavan kuukauden 15. päivänä – –.”

10 Mainitun koodeksin 130 §:ssä säädetään seuraavaa:

”– –

2. Rekisteröintiveron määrittämiseksi ja kantamiseksi – – toimivaltaiselle tulliviranomaiselle on annettava erityinen ilmoitus ennen verosaatavan syntymispäivää ja joka tapauksessa ennen liikenteeseen saattamista koskevan luvan myöntämistä.

– –

5. Rekisteröintiveron ja muiden maksujen kantamisen jälkeen – – toimivaltainen tulliviranomainen antaa vastaanottoilmoituksen ja ajoneuvon rekisteröintitodistuksen tai tulliselvitystodistuksen.

– –”

11 Kreikan tullikoodeksin 141 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Kun sovellettavissa säännöksissä tai niiden nojalla annetuissa hallinnollisissa määräyksissä viitataan ajoneuvoveroon tai erityiseen ylimääräiseen veroon, sillä on jatkossa ymmärrettävä tarkoitettavan rekisteröintiveroa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Viamar toi vuosina 2009–2012 Kreikkaan 85 uutta Tšekissä valmistettua henkilökuljetukseen suunniteltua moottoriajoneuvoa.

13 Kun kyseiset ajoneuvot olivat saapuneet Pireukseen (Kreikka) ja kun ne oli sijoitettu tullivarastoon odottamaan niitä koskevan tulliselvityksen päättymistä, Viamar laati ja jätti toimivaltaiselle tulliviranomaiselle Kreikan tullikoodeksin 130 §:ssä tarkoitetun erityisen tulli-ilmoituksen sekä maksoi kustakin 85 ajoneuvosta rekisteröintiveron, jonka yhteismäärä oli 141 498,89 euroa.

14 Kyseisiä ajoneuvoja ei myyty Kreikassa ja ne vietiin edelleen Belgiaan, jossa ne myytiin ja saatettiin liikenteeseen sen jälkeen, kun niistä oli maksettu rekisteröintivero Belgiassa. Tämän jälkeen Viamar jätti tullitoimistolle hakemuksen, jolla se vaati Kreikassa maksetun rekisteröintiveron palauttamista sillä perusteella, ettei kyseessä olevia ajoneuvoja ollut rekisteröity kyseisessä jäsenvaltiossa eivätkä ne olleet saaneet rekisteritunnuksia siellä.

15 Tullitoimisto hylkäsi Viamarin vaatimuksen 25.7.2012 tekemällään päätöksellä, jossa se katsoi, että kyseinen vero oli kannettu oikein ja että tästä syystä oli mahdotonta soveltaa Kreikan tullikoodeksin 32 §:ää veron palauttamiseksi. Viamar valitti 26.10.2012 kyseisestä päätöksestä Dioikitiko Efeteio Athinoniin (Ateenan hallintolainkäyttöasioiden muutoksenhakutuomioistuin).

16 Viamar esittää kyseisessä tuomioistuimessa, että kyseessä oleva rekisteröintivero on SEUT 30 artiklan vastainen tullia vaikutukseltaan vastaava maksu. Viamarin mukaan kyseinen vero on siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin pitää sitä SEUT 110 artiklassa tarkoitettuna sisäisenä maksuna, sopusoinnussa kyseisen artiklan kanssa ainoastaan, jos sitä sovelletaan sekä kotimaisiin että maahantuotuihin tavaroihin samassa niiden myyntiin saattamisen vaiheessa ja saman verotettavan tapahtuman seurauksena. Viamar katsoo kuitenkin, että kyseisen veron kantaminen edellytyksenä ajoneuvon tuontimenettelyn loppuunsaattamiselle on rajamuodollisuus ja näin ollen lainvastainen tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoitus. Tästä syystä ajoneuvon jäsenvaltioon saapumisen ajankohtana syntyvä velvollisuus suorittaa mainittu vero on kantajan mukaan unionin oikeuden vastainen.

17 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan kyseessä oleva rekisteröintivero on veronluonteinen. Niinpä rekisteröintivero on sen mukaan tutkittava joko SEUT 30 artiklan valossa tullia vaikutukseltaan vastaavana maksuna tai SEUT 110 artiklan valossa sisäisenä maksuna.

18 Se esittää kuitenkin, että SEUT 30 artiklaa sovelletaan ainoastaan sellaisiin maksuihin, joita tavaroista kannetaan rajojen ylittämisen seurauksena. Se mainitsee tästä, että pääasiassa kyseessä olevan rekisteröintiveron verotettava tapahtuma ei ole se, että ajoneuvot ylittävät Kreikan rajan, vaan se, kun ne rekisteröidään Kreikassa ensimmäisen kerran niiden käyttämiseksi tieliikenteessä, että mainittu vero

kannetaan objektiivisten perusteiden mukaisesti ja että se kuuluu sisäisen verotuksen yleiseen järjestelmään. Niinpä kyse ei sen mukaan ole SEUT 30 artiklassa tarkoitetusta tuontitullista eikä vaikutuksiltaan tullia vastaavasta maksusta.

19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa, että rekisteröintiveroja pidetään unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä SEUT 110 artiklassa tarkoitettuina sisäisinä maksuina. Kyseessä oleva uusista moottoriajoneuvoista kannettava rekisteröintivero ei sen mukaan kuitenkaan kuulu viimeksi mainitun artiklan mukaisten kieltojen piiriin, koska sillä ei ole syrjivää tai suojaavaa vaikutusta siitä syystä, ettei Kreikassa valmistettu pääasian tosiseikkojen tapahtumisaikaan lainkaan moottoriajoneuvoja.

20 Lisäksi kyseinen tuomioistuin mainitsee, ettei direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohtaa ole pantu täytäntöön Kreikan oikeudessa. Se pohtii tästä syystä, onko kyseisellä säännöksellä välitön vaikutus ja voiko yksityinen vedota suoraan kyseisessä säännöksessä jäsenvaltioille asetettuun velvollisuuteen kieltää sellainen vero, joka johtaa rajamuodollisuuksien käyttöönottoon.

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii myös, ovatko kansallisen oikeuden säännökset, joiden mukaan Kreikkaan unionista tuotuja moottoriajoneuvoja koskeva tulliselvitystodistus annetaan vasta sen jälkeen, kun rekisteröintivero, jota koskeva maksuvelvollisuus syntyy, kun kyseiset ajoneuvot saapuvat kyseiseen valtioon, on kannettu, sopusoinnussa tavaroiden vapaan liikkuvuuden kanssa.

22 Tässä tilanteessa Dioikitiko Efeteio Athinon (Ateenan hallintolainkäyttöasioiden muutoksenhakutuomioistuin) on päättänyt lykätä asian ratkaisemista ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 2008/118] 1 artiklan 3 kohta oikeudellisesti riittävä ja täydellinen/ehdoton ja riittävän täsmällinen, jotta sillä on välitön oikeusvaikutus ja jotta siitä oikeuksia saava yksityinen voi vedota siihen kansallisissa tuomioistuimissa ja jotta kansallisten tuomioistuinten on otettava se huomioon, vaikka kyseistä direktiivin säännöstä ei ole saatettu osaksi jäsenvaltion/Kreikan sisäistä oikeusjärjestystä?

2) Joka tapauksessa on kysyttävä, ovatko – – [Kreikan tullikoodeksin] 130 §:n 5 momentin säännökset, luettuna yhdessä saman koodeksin 128 §:n 1 momentin säännösten kanssa, joiden mukaan Kreikan alueelle [unionista tuotuja moottoriajoneuvoja] koskeva tulliselvitystodistus annetaan rekisteröintiveron, jota koskeva maksuvelvollisuus syntyy silloin, kun ajoneuvot saapuvat maan alueelle, maksamisen jälkeen, sopusoinnussa ETY:n perustamissopimuksen 3 artiklan c alakohdan kanssa, jossa määrätään tavaroiden vapaata liikkuvuutta rajoittavien esteiden poistamisesta jäsenvaltioiden väliltä?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään olennaisilta osin, onko direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että se täyttää välittömän oikeusvaikutuksen edellytykset siten, että yksityiset voivat vedota siihen kansallisessa tuomioistuimessa jäsenvaltiota vastaan käymässään oikeudenkäynnissä.

24 Aluksi on muistutettava, että pääasiassa kyseessä olevien moottoriajoneuvojen tuontiajanjakso oli vuosina 2009–2012. Osaan kyseessä olevista tuonneista sovellettiin näin ollen direktiiviä 92/12, koska se kumottiin direktiivillä 2008/118 vasta 1.4.2010 alkaen. Koska direktiivin 92/12 3 artiklan 3 kohdan sanamuoto on olennaisilta osin identtinen direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohdan sanamuodon kanssa, seuraava arviointi pätee myös ensimmäiseen kyseisistä säännöksistä.

25 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan aina, kun direktiivin säännökset ovat sisällöltään ehdottomia ja riittävän täsmällisiä, yksityiset voivat vedota niihin jäsenvaltiota vastaan, jos jäsenvaltio ei ole saattanut direktiiviä osaksi kansallista oikeusjärjestystä määräajassa tai jos direktiivi on saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä virheellisesti (ks. tuomio Stichting Natuur en Milieu ym., C-165/09–C-167/09, EU:C:2011:348, 93 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Nyt käsiteltävässä asiassa on yhtäältä todettava ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenevän, ettei direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohtaa ole saatettu osaksi Kreikan oikeutta. Unionin tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta ei ilmene, että myöskään direktiivin 92/12 3 artiklan 3 kohtaa olisi pantu näin täytäntöön.

27 Toisaalta on todettava, että direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohta on luonteeltaan ehdoton ja riittävän täsmällinen, koska siinä edellytyksistä säätämättä tai täydentäviä toimenpiteitä edellyttämättä velvoitetaan jäsenvaltiot yksiselitteisesti huolehtimaan siitä, että maksujen kantaminen muista kuin valmisteveron alaisista tavaroista ja palvelujen suorituksista ei saa johtaa rajamuodollisuuksiin jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.

28 Ensimmäiseen kysymykseen on edellä esitetyn perusteella vastattava, että direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että se täyttää välittömän oikeusvaikutuksen edellytykset siten, että yksityiset voivat vedota siihen kansallisessa tuomioistuimessa jäsenvaltiota vastaan käymässään oikeudenkäynnissä.

Toinen kysymys

29 Aluksi on muistutettava, että kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tämän vuoksi tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen (tuomio Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnön perusteluista ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee direktiivin 2008/118 tulkintaa. Edellä 24 kohdassa on jo todettu, että kun otetaan huomioon se, että pääasiassa kyseessä olevat ajoneuvojen tuonnit tapahtuivat vuosina 2009–2012 eli sekä ennen kyseisen direktiivin voimaantuloa 1.4.2010 että sen jälkeen, myös direktiiviä 92/12 voidaan soveltaa ajallisesti pääasiassa.

31 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee lisäksi, että pääasia koskee toimivaltaisten kansallisten viranomaisten kieltäytymistä palauttamasta rekisteröintiveroa, jonka Viamar maksoi Kreikkaan tuomistaan ajoneuvoista, jotka kuitenkin vietiin edelleen toiseen jäsenvaltioon rekisteröimättä tai saattamatta niitä liikenteeseen Kreikassa. Niinpä asian ratkaiseminen riippuu siitä, onko unionin oikeus esteenä tällaiselle kansallisten viranomaisten käytännölle.

32 Tässä tilanteessa on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee olennaisilta osin sitä, onko SEUT 30 ja SEUT 110 artiklaa, direktiivin 92/12 3 artiklan 3 kohtaa sekä direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle

jäsenvaltion käytännölle, jossa muista jäsenvaltioista peräisin olevien ajoneuvojen maahantuonnin yhteydessä kannettua rekisteröintiveroa ei palauteta, kun kyseessä olevat ajoneuvot, joita ei ole koskaan rekisteröity kyseisessä jäsenvaltiossa, viedään edelleen toiseen jäsenvaltioon.

33 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan rekisteröintivero, jonka jäsenvaltio kantaa silloin, kun moottoriajoneuvot rekisteröidään niiden liikenteeseen saattamiseksi sen alueella, ei ole SEUT 28 artiklassa ja SEUT 30 artiklassa tarkoitettu tulli eikä tullia vaikutukseltaan vastaava maksu. Tällainen vero on sisäinen maksu, ja sitä on tutkittava SEUT 110 artiklan kannalta katsottuna (tuomio Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää, että pääasiassa kyseessä oleva Kreikan tullikoodeksin 121 §:n 1 momentin ja 128 §:n mukainen rekisteröintivero kannetaan siksi, että moottoriajoneuvot rekisteröidään Kreikassa ensimmäisen kerran niiden saattamiseksi liikenteeseen siellä, eikä kyseisen jäsenvaltion rajan ylittämisen vuoksi.

35 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin perustellusti huomauttaa, tässä tilanteessa pääasiassa kyseessä olevan rekisteröintiveron kaltaista veroa on pidettävä SEUT 110 artiklassa tarkoitettuna sisäisenä maksuna, eikä se ole sellaisenaan SEUT 30 artiklassa tarkoitettu tullia vaikutukseltaan vastaava maksu. Yksin sillä, että tällainen vero on maksettava ennen ajoneuvojen rekisteröintiä kyseisessä jäsenvaltiossa, ei ole tältä osin merkitystä (ks. analogisesti tuomio Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, 23 ja 24 kohta).

36 SEUT 110 artiklan osalta unionin tuomioistuin on jo todennut, ettei siihen voida vedota maahantuoduille tuotteille määrättyjä sisäisiä veroja tai maksuja vastaan siinä tapauksessa, että samanlaista tai kilpailevaa kotimaista tuotantoa ei ole. Erityisesti se ei mahdollista sitä, että sen perusteella voitaisiin kyseenalaistaa jäsenvaltion tietyille tuotteille säätämän verotuksen liian korkea taso, jos tällä ei ole syrjiviä tai omaa tuotantoa suojaavia vaikutuksia (tuomio komissio v. Tanska, C-47/88, EU:C:1990:449, 10 kohta ja tuomio De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, 38 kohta).

37 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsee nyt käsiteltävässä asiassa, ettei Kreikassa ole kotimaista moottoriajoneuvotuotantoa ja että Kreikan tullikoodeksin rekisteröintiveroa koskevissa säännöksissä ei tehdä eroa moottoriajoneuvojen välillä niiden alkuperän tai niiden omistajien kansallisuuden perusteella. Unionin tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta ei ilmene, että myöskään pääasiassa kyseessä olevan rekisteröintiveron määrä olisi sellainen, että uutena tuotujen ja Kreikassa rekisteröityjen moottoriajoneuvojen määrä sen seurauksena vähenisi ja että se näin ollen vaikuttaisi suojaavan vaikutuksensa vuoksi kyseisten tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen kyseisen jäsenvaltion ja muiden jäsenvaltioiden välillä.

38 Tämän seurauksena on todettava, että koska pääasiassa kyseessä oleva rekisteröintivero kannetaan siksi, että moottoriajoneuvot rekisteröidään Kreikassa ensimmäisen kerran niiden saattamiseksi siellä liikenteeseen, SEUT 110 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä tällaiselle verolle.

39 Direktiiveistä 92/12 ja 2008/118 on mainittava, etteivät moottoriajoneuvot kuulu direktiivin 92/12 3 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2008/118 1 artiklan 1 kohdassa kaikissa jäsenvaltioissa valmisteveron alaisiksi säädettyihin tavaraluokkiin eivätkä tästä syystä myöskään yhtenäistetyn valmisteveron järjestelmään. Vaikka jäsenvaltioilla on toimivalta ottaa käyttöön tai pitää voimassa tällaisista tavaroista kannettavia veroja, niiden on kuitenkin noudatettava unionin oikeutta, kun ne käyttävät toimivaltaansa kyseessä olevalla alalla (ks. vastaavasti tuomio Fendt Italiana, C-145/06 ja C-146/06, EU:C:2007:411, 41 ja 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 Erityisesti on todettava, että jäsenvaltioiden on tältä osin noudatettava paitsi EUT-sopimuksen määräyksiä, varsinkin SEUT 30 ja SEUT 110 artiklaa, myös direktiivin 92/12 3 artiklan 3 kohdan ja direktiivin 2008/118 1 artiklan 3 kohdan säännöksiä, joissa kielletään – kuten edellä 27 kohdasta ilmenee – se, että veron kantaminen johtaa rajamuodollisuuksiin jäsenvaltioiden välisessä kaupassa (ks. vastaavasti tuomio Fendt Italiana, C-145/06 ja C-146/06, EU:C:2007:411, 42 ja 44 kohta).

41 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, sisältävätkö Kreikan tullikoodeksin säännökset, joiden mukaan kyseessä olevaan jäsenvaltioon tuoduille ajoneuvoille myönnetään tulliselvitystodistus vasta rekisteröintiveron, jota koskeva maksamisvelvollisuus syntyy silloin, kun kyseiset ajoneuvot saapuvat kyseiseen jäsenvaltioon, kantamisen jälkeen, tällaisia rajamuodollisuuksia.

42 Tässä yhteydessä on todettava Kreikan hallituksen korostavan kirjallisissa huomautuksissaan, että kaikki Kreikan tullikoodeksissa säädetyt rekisteröintiveroon ja sen kantamiseen liittyvät muodollisuudet koskevat kyseisen veron käyttöön ottamisesta annettujen säännösten soveltamista ja niillä pyritään säätämällä siitä, että tulliselvitystodistus annetaan vasta veron kantamisen jälkeen, varmistamaan yhtäältä veron määrän maksaminen ja toisaalta helpottamaan kyseisen veron maksamisen myöhempää valvomista. Sama pätee Kreikan tullikoodeksin 130 §:n 2 momentissa tarkoitettuun velvollisuuteen antaa erityinen tulli-ilmoitus, joka liittyy ennen kaikkea rekisteröintiveron myöhempään määrittämiseen ja siitä, että ajoneuvoja on saapunut maan alueelle, tulliviranomaisille tiedottamiseen.

43 On korostettava, että pääasia koskee jäsenvaltion käytäntöä, jossa muista jäsenvaltioista peräisin olevien moottoriajoneuvojen maahantuonnin yhteydessä kannettua rekisteröintiveroa ei palauteta, kun kyseessä olevat ajoneuvot, joita ei ole koskaan rekisteröity kyseisessä jäsenvaltiossa, viedään edelleen toiseen jäsenvaltioon.

44 Tässä yhteydessä on muistutettava unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan tavaroille yksipuolisesti asetettu vero tai maksu, jonka perusteena on valtion rajan ylittäminen, on nimikkeestään ja kantamistavastaan riippumatta SEUT 28 ja SEUT 30 artiklassa tarkoitettu vaikutukseltaan vastaava maksu, jos se ei ole varsinainen tulli (ks. tuomio Nádasdi ja Németh, C-290/05 ja C-333/05, EU:C:2006:652, 38 ja 39 kohta ja tuomio Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Vaikka pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä säädetyn rekisteröintiveron verotettava tapahtuma on lähtökohtaisesti moottoriajoneuvojen rekisteröiminen jäsenvaltiossa ja vaikka sitä on tästä syystä pidettävä SEUT 110 artiklassa tarkoitettuna sisäisenä maksuna, se ei enää vastaa tällaista luokittelua, jos se kannetaan ja jätetään palauttamatta siinä tilanteessa, että muista jäsenvaltioista peräisin olevia moottoriajoneuvoja ei koskaan rekisteröidä mainitussa jäsenvaltiossa. Tällaisessa tilanteessa se kannettaisiin todellisuudessa jo jäsenvaltion rajan ylittämisestä ja sitä olisi näin ollen pidettävä SEUT 30 artiklassa kiellettynä tullia vaikutukseltaan vastaavana maksuna.

46 Toiseen kysymykseen on kaiken edellä esitetyn perusteella vastattava, että SEUT 30 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion käytännölle, jossa muista jäsenvaltioista peräisin olevien moottoriajoneuvojen maahantuonnin yhteydessä kannettua rekisteröintiveroa ei palauteta, kun kyseessä olevat ajoneuvot, joita ei ole koskaan rekisteröity kyseisessä jäsenvaltiossa, viedään edelleen toiseen jäsenvaltioon.

Oikeudenkäyntikulut

47 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/ETY kumoamisesta 16.12.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/118/EY 1 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että se täyttää välittömän oikeusvaikutuksen edellytykset siten, että yksityiset voivat vedota siihen kansallisessa tuomioistuimessa jäsenvaltiota vastaan käymässään oikeudenkäynnissä.**

2) **SEUT 30 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion käytännölle, jossa muista jäsenvaltioista peräisin olevien moottoriajoneuvojen maahantuonnin yhteydessä kannettua rekisteröintiveroa ei palauteta, kun kyseessä olevat ajoneuvot, joita ei ole koskaan rekisteröity kyseisessä jäsenvaltiossa, viedään edelleen toiseen jäsenvaltioon.**

Allekirjoitukset